

Vatroslav Lisinski.

(Spisal *Janko Barlè.*)

(Konec.)

Prišedši v domovino kot dovršen glasbenik, spoznal je Lisinski kmalu, da so mu nade o lepši bodočnosti splavale po vodi. Sreča mu sploh nikdar ni bila mila in pot njegovega življenja je bila posuta s trnjem. Nadejali so se on, Štriga in celó ban Jelačić, kateri ga je sam priporočal, da bo imenovan ravnateljem glasbenega zavoda —, a bil je imenovan nadzornikom glasbenih šol brez plače. Vendar tudi to ni vzelo Lisinskemu volje, deloval je tudi brezplačno mnogo v glasbenem zavodu, kruh pa si je moral služiti s privatnim poučevanjem na glasovirju. To je bilo zanj jako težavno, posebno po zimi, ker je bil vedno bolehen. Marsikaj neugodnega je doživel Lisinski v glasbenem zavodu; tu so delovali tedaj ljudje, katerim je bil njegov trud za hrvaško pesem in pa njegove nenavadne sposobnosti trn v peti. Boreč se z gmotnimi neprilikami in žalosten zaradi svojih neuspehov — sklenil je Lisinski v početku l. 1853. posloviti se od glasbe, in res odtlej ni ničesar več uglasbil razven svoje nadgrobnice. Ob jednom je prosil za službo začasnega sodnega avskultanta, katero službo s plačo 300 gld. na leto je naposled tudi dobil. Da bi bil vendar nekoliko bolje oskrbljen in da bi se mogel zopet posvetiti umetnosti, prosil je še istega leta

za službo okrožnega aktuarja. Njegovo prošnjo so vrnili dné 2. mal. travna l. 1855. (Lisinski je dné 31. vel. travna l. 1854. umrl), češ, da se mu ne more uslišati, ker je to mesto dobil že drugi. Ta prošnja leži še sedaj v zagrebškem mestnem arhivu; na njej je napisano, da se prosilcu ni mogla izročiti, ker je v Zagrebu neznan. Danes po petdesetih letih zna njegovo ime vsako dete in se povsod razlega njegova slava!

Take razmere so silno neugodno delovale na duha in na šibko zdravje skladateljevo. Slaboten kakor je bil, prehladil se je v pisarni, katere niso kurili, dobil je mrzlico, iz katere se je kasneje rodila vodenica. Čutil je sam, da mu ni pomoči. Razven tega je bil še v takih stiskah, da večkrat ni bilo novčiča v njegovi hiši. Njegova zaročnica, katero je iskreno ljubil in katera se ga je tudi po njegovi smrti vedno zvesto spominjala, odšla

je v oni veliki bedi, s katero se je bolni Lisinski boril, k banici Jelačićki in jo prosila za podporo. Banica se je Lisinskega usmilila, poslala mu 25 cekinov in dovolila, da se mu nosi hrana iz njene kuhinje. Tako mu je bilo vsaj nekoliko pomagano.

Nekoliko dnij pred svojo smrtjo je prosil Lisinski za sv. pismo in je je dolgo časa prebiral. Naposled je zahteval še papirja in

Herman Lud. Helmholtz.